

РЕШЕНИЕ

№ 1900

гр. София, 21.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18
състав,** в публично заседание на 20.02.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Росица Драганова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **7375** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 29, ал. 9 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ). Образувано е по жалба с вх. № 18562 от 03.08.2012 година по описа на Административен съд София – град, подадена от П. Г. Б., гражданин на Н., с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес]05, срещу Заповед № ЗДС-273 от 17.07.2012 година относно налагане на отказ за разрешаване срок на дългосрочно пребиваване в страната, издадена от началник сектор "Миграция" при Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/.

В жалбата си чужденецът твърди, че оспорената заповед е издадена в противоречие с нормата на чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ, тъй като е налице правно основание да получи исканото разрешение за дългосрочно пребиваване като съпруг на българска гражданка и не са налице основания, които да обосновават постановения отказ. Счита, че с постановения отказ се нарушава чл. 8, ал. 1 от ЕКПЧОС относно правото на зачитане на личния му и семеен живот, както и чл. 26, ал. 8 от ЗЧРБ, във вр. с чл. 6 от АПК, за разумно, добросъвестно и справедливо отчитане на обстоятелствата като продължителността на пребиваване на чужденеца в Република България, възрастта, здравословното състояние, семейното положение, социалната интеграция, съществуващи връзки в страната или липса на връзки с държавата по произход. От съда се иска да отмени оспорения отказ, ведно с произтичащите от това правни последици.

В съдебно заседание оспорващият не се явява, но се представлява от упълномощения

адв. И., която от негово име поддържа жалбата. Допълнителни съображения излага в представени писмени бележки.

Ответникът – началник сектор "Миграция" – СДВР – чрез процесуалния си представител в съдебно заседание по делото юрк. С., оспорва жалбата. Посочва, че основанието за издаване на заповедта е, че Дирекция „К. отношения“ при МВнР възразява срещу издаване на разрешение, тъй като лицето не притежава виза тип „D“.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа страна следното:

С вх. № 904007/05.06.2012 г. на Сектор „Миграция“ – СДВР П. Г. Б., гражданин на Н., [дата на раждане], без наличие на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ е подал молба за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България, на основание чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ – в качеството му на съпруг на българската гражданка М. В. Т.. Към заявлението си нигерийският гражданин е приложил: фотокопие на нигерийски паспорт А 2745368, издаден на 16.02.2011 г. и с валидност до 15.02.2016 г.; удостоверение за сключен граждански брак № 0420/08.08.2010 г. в [населено място] между молителя и българската гражданка М. В. Т., живуща в [населено място], [жк], [жилищен адрес]05; декларация от съпругата му, че му осигурява жилище на посочения адрес и издръжка; копие на преведено свидетелство за съдимост, издадено от нигерийската полиция; писмо рег. № ХВ-3511/31.05.2012 г. в отговор на получена молба от Б. П. Г., с което го уведомяват, че приложената със заповед № 185/20.03.2007 г. на директора на Дирекция „Миграция“ принудителна административна мярка е отменена; документ за платена държавна такса по чл. 10, ал. 3 от Тарифа № 4 за таксите, които се събират в системата на МВР по Закона за държавните такси.

От сектор „Миграция“ – СДВР е стартирана съгласувателна процедура, като с рег. № МГ-2474 от 25.06.2012 г. е изпратено писмо до Дирекция „К. отношения“ – МВнР.

С писмо изх. № КОВ-15-00-207/02.07.2012 г., вх. № на СДВР МГ 1820 от 06.07.2012 г., от дирекция „К. отношения“ – МВнР е отговорено, че възразяват на нигерийския гражданин Б. П. Г. да бъде издадено разрешение за продължително пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ, без наличие на виза тип „D“. Посочено е, че от приложените към писмото документи – копия на национален паспорт и удостоверение за граждански брак не е видно да са налице условията съгласно чл. 11, ал. 4 от ППЗЧРБ за наличие на държавен интерес или на извънредни обстоятелства, доказани по надлежния ред.

С оспорената заповед, началникът на Сектор "Миграция" - СДВР, на основание 141б, т. 1 от ППЗМВР, Заповед № 2191/16.02.2012 г. на Директора на СДВР и чл. 26, ал. 2 от ЗЧРБ, отказва издаването на разрешение за продължително пребиваване в Република България на П. Г. Б., като му определя срок за напускане на страната от 14 дни и го предупреждава, че в случай на неизпълнение ще му бъде наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ "принудително отвеждане до границата на Р. България" на основание чл. 41, т. 2 от ЗЧРБ.

При гореописаната фактическа обстановка настоящият съдебен състав направи следните правни изводи:

Заповед № ЗДС-273/17.07.2012 г. е връчена на П. Г. Б. на 23.07.2012 г., като жалбата срещу нея е постъпила чрез административния орган на 27.07.2012 г. Жалбата е подадена от надлежна страна, имаща право и интерес от оспорването и е процесуално допустима като подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК.

При така установеното от фактическа страна, оспорването по жалбата се явява основателно, по следните съображения:

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, на основанията посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че тя е издадена от компетентен орган, съгласно чл. 141б, ал. 1, т. 1 от Правилника за прилагане на Закона за Министерство на вътрешните работи и представената Заповед рег. № з-2191/16.02.2012 г. на директора на СДВР относно оправомощаване на началника на сектор „Миграция” - СДВР, да осъществява дейности по издаване и отказване на издаването на разрешения за краткосрочно и продължително пребиваване, продължаване срока на пребиваване на чужденците в Република България и т.н.

Заповед № ЗДС-273/17.07.2012 г. е издадена в предписаната от закона форма, но при издаването ѝ административният орган е допуснал съществено нарушение на административно-производствените правила, което е довело до нарушение на материално-правни разпоредби и несъответствие с целта на закона.

Пребиваването на чужденците на територията на Република България може да стане при наличието на някое от основанията, посочени в чл. 22, ал. 1 от ЗЧРБ или при получена закрила на основанията и реда на Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) – чл. 23, ал. 2 от ЗЧРБ.

Към момента на подаване на заявление вх. № 904007/05.06.2012 г. на Сектор „Миграция“ – СДВР за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България, на основание чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ П. Г. Б. е имал разрешено пребиваване в Р. България на основание чл. 29, ал. 1, т. 1 от Закона за убежището и бежанците, тъй като видно от приложената към заявлението регистрационна карта на чужденец №[ЕИК], издадена от Държавната агенция за бежанците е бил в производство по общия ред за предоставяне на статут. За да постанови оспорения отказ административният орган се е позовал на текста на чл. 26, ал. 2, вр. чл. 24, ал. 1 от ЗЧРБ. На основание чл. 26, ал. 2 от ЗЧРБ, се отказва разрешение за пребиваване или продължаване на срока за пребиваване в страната на чужденец, за когото е установено, че не отговаря на условията по чл. 24 от с.з. В текста на чл. 24, ал. 1 от ЗЧРБ е предвидено като задължително условие за разрешаване на продължително пребиваване в страната на чужденците те да притежават виза по чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, както и да посочат някое от основанията на чл. 24, ал. 1, т. 1 – т. 18 от закона. Съгласно препращаща норма на чл. 24, ал. 3 от ЗЧРБ, реда за издаването на разрешението се урежда в правилника за прилагане на закона.

В случая, видно от текста на оспорената заповед и от представената административна преписка административният орган е провел съгласувателна процедура само с Дирекция "К. отношения" на МВнР, но не и с Държавна агенция "Национална сигурност", както е предвидено в чл. 11, ал. 4 от ППЗЧРБ. С писмо изх. № КОВ-15-00-207 от 02.07.2012 г. дирекцията е отговорила, че възразява на нигерийския гражданин да бъде разрешено продължително пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ, без наличие на виза за дългосрочно пребиваване тип "D", тъй като от приложените към писмото документи не е видно да са налице условията, съгласно чл. 11, ал. 4 от ППЗЧРБ за наличие на държавен интерес или на извънредни обстоятелства.

Проведената съгласувателна процедура е уредена в текста на чл. 11, ал. 4 от ППЗЧРБ,

който предвижда, че в случаите когато чужденецът не притежава виза тип "D" за дългосрочно пребиваване, службите за административен контрол на чужденците след предоставяне на писмено становище от Държавна агенция "Национална сигурност" (Д.) и след съгласуване с дирекция "К. отношения" на Министерството на външните работи (Д. - МВНР) могат да продължат срока на пребиваване или да издадат разрешение за пребиваване, когато държавният интерес налага това или при извънредни обстоятелства, доказани по надлежния ред със съответни документи.

В настоящия случай съдът счита, че посочената съгласувателна процедура е проведена незаконосъобразно. Освен липсата на съгласуване с Д., в случая административният орган е подхождал неправилно, като със съгласувателното писмо не е приложил всички представени към заявлението на жалбоподателя документи, а само копие от национален паспорт и от акт за граждански брак. При това положение, правилен е изводът на Д. – МВНР, че същите не установяват наличие на извънредни обстоятелства. Сключеният брак не представлява пречка лицето да се снабди с виза тип „Д“, но приложената към заявлението регистрационна карта на чужденец №[ЕИК], издадена от Държавната агенция за бежанците, удостоверяваща, че Б. П. Г. е бил в производство по общия ред за предоставяне на статут представлява индиция за такива обстоятелства. За тези обстоятелства Д. – МВНР не е била надлежно уведомена, а издателят на процесната заповед не е счел за необходимо да ги обсъди.

Що се отнася до представената в съдебното заседание по делото Заповед № РД-03-14737-13436 от 27.09.2012 г. на директора на Център „Фонд за асистирана репродукция“, то същата е издадена след процесната заповед и следва да бъде съобразявана при новото разглеждане на преписката от компетентния административен орган. От показанията на св. М. Б. – съпруга на жалбоподателя не се установяват релевантни за настоящия спор обстоятелства, тъй като административният орган не твърди, че бракът им е фиктивен.

Във връзка с изложеното настоящият състав намира, че оспорената в това производство Заповед № ЗДС-273 от 17.07.2012 година относно налагане на отказ за разрешаване срок на продължително пребиваване в страната, издадена от началник сектор "Миграция" при СДВР е незаконосъобразна и следва да отменена, като преписката бъде върната на административния орган за ново произнасяне по заявление № 904007/05.06.2012 г., подадено от Б. П. Г..

Предвид изхода на спора жалбоподателят има право на направените по делото разноси, но поради липсата искане за присъждането им, такива не се присъждат.

Водим от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на П. Г. Б., гражданин на Н., Заповед № ЗДС-273 от 17.07.2012 година относно налагане на отказ за разрешаване срок на продължително пребиваване в страната, издадена от началник сектор "Миграция" при Столична дирекция на вътрешните работи.

ИЗПРАЩА административната преписка на началник сектор "Миграция" при Столична дирекция на вътрешните работи за ново произнасяне по заявление № 904007/05.06.2012 г., при съобразяване със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението за постановяването му на страните.

СЪДИЯ: